

med 35—40 Flyvemaskiner. Med den Udvikling, der har fundet Sted i de forløbne 10 Aar, er dette Venstrekrav ganske sikkert forsvarsmæssigt set et Minimumskrav. Det er jo fra Venstres Side Gang paa Gang blevet hævdet, at vort Forsvar skulde indrettes paa at kunne afvise Overfaldsforsøg og kunne tage et første Stød; men det første Stød vil i Fremtidens Krige komme fra Luften. Forsvarsforliget af 1922 tog slet intet Hensyn til den mægtige militærtekniske Udvikling, der paa dette Omraade havde fundet Sted, og som stadig er fortsat. Ogsaa af den Grund er en Revision af 1922-Ordningen blevet en stedse mere bydende Nødvendighed.

Under Hensyn til, at Lovgivningsmagten om kortere Tid nødvendigvis maa bestemme sig enten for en Militærreform som nu af Regeringspartierne foreslaaet eller for en teknisk Revision af 1922-Ordningen, vil jeg indtrængende henstille til den høje Regering, at Spørgsmaalet om Hær-, Flaade- og Luftstyrkers fremtidige Dislokationer og Garnisonering, et Spørgsmaal, som endnu ikke er endeligt afgjort og ordnet, stilles i Bero, indtil Landets ansvarlige Ledere har klarlagt for Befolkning, hvilke Opgaver det danske Militærvæsen for Fremtiden bør sætte sig. Dette Spørgsmaal er, som jeg har hævdet og fremhævet i Fjor under Militærlovenes Behandling, først og fremmest et Spørgsmaal om Landets udenrigspolitiske Situation og Stilling som Medlem af Folkeforbundet. I begge Henseender har Locarno-Overenskomsterne og Tysklands Indtræden i Folkeforbundet en meget stor Betydning.

Da vi diskuterede Hærloven af 1922, gjorde jeg opmærksom paa, at i den nærmeste Aarrække vilde vi komme til at staa overfor eet af to, enten en stadig skarpere og stadig mere foruroligere Spænding i Forholdet mellem Frankrig og Tyskland eller ogsaa en Détente, en Afspænding i Forholdet mellem de to Stater. Ingen, som følger udenrigspolitiske Begivenheder, vil kunne bestride, at der er indtruffet en Détente i Forholdet baade mellem Frankrig og Tyskland og i Forholdet mellem England og Tyskland, men Spørgsmaalet er blot, om denne Détente, denne Afspænding er af en saadan Karakter og af en saadan Rækkevidde, at det er forsvarligt her i Danmark ud fra udenrigspolitiske Synspunkter at gaa til den Reform, som nu foreslaas af Regeringspartierne.

Jeg saa fra min Side intet hellere — og der er vel overhovedet ingen Dansker, der følger Begivenhederne ude og er be-

kymret for vort Fædrelands Fremtid, som ikke vil dele dette Ønske — end, at Forholdet mellem England og Tyskland maatte blive, hvad man i det diplomatiske Sprog kalder en oprigtig *Entente cordiale*, en hjertelig og redelig Forstaaelse af lignende Art som den, der f. Eks. bestaar i Øjeblikket mellem Danmark og vort Naboland Sverige. Den Dag, der bestaar et saadant Forhold mellem Tyskland og England, mellem de to Nationer, som baade geografisk og kulturelt staar os nærmest, vil jeg gerne være med til en Reform af den Art, som nu er foreslaaet af Regeringspartiet.

Men jeg kan ikke se rettere end, at til Trods for Locarno og til Trods for Tysklands Indtræden i Folkenes Forbund er den udenrigspolitiske Situation saa usikker og saa urolig, saa kompliceret og saa spændt, at det vilde være uforsvarligt at gaa til et saa radikalt Skridt som det, der er foreslaaet af Regeringspartierne. Ganske vist har Tyskland nu assureret sin Stilling i den europæiske Koncert ved at indtræde som Medlem af Folkeforbundet og ved i Forvejen at have sluttet Locarno-Overenskomsterne; men meget tyder paa, at Tysklands ansvarlige Ledere samtidig har reassureret sig hos den store Sfinks mod Øst, i Rusland, som ikke er Medlem af Folkenes Forbund, og som det synes staar i et stadig skarpere Modsætningsforhold til England. Under disse Forhold mener jeg, at det vil være ganske uforsvarligt fra konservativ Side at gaa med til den Reform, der er foreslaaet af Regeringspartierne. Men jeg mener, at det vil være lige saa uheldigt og lige saa skadeligt baade for Forsvarssagen og for konservative Interesser at ville stille sig blankt og bart paa Hærloven, paa Militærforliget af 1922 og gaa ud til Vælgerne paa det Grundlag.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne have Lov til at sige, at dette Lovforslag har jeg selvfølgelig ikke udarbejdet paa egen Haand. Ingen vil mistænke mig for at være i Stand til at udarbejde et militærteknisk Forslag af den Beskaffenhed, jeg her har lagt paa Tingets Bord. Jeg har haft militære Raadgivere, som har staaet mig bi, og disse Raadgivere ønsker ikke, og de venter ikke, at deres Navne skal blive hemmeligholdt, og der er heller ingen Grund til at hemmeligholde dem, for de har intet ondt bedrevet, og en saa frisindet Mand som den højtærede Forsvarsminister, som roligt finder sig i, at en af hans tjenestegørende Embedsmænd i Forsvarsministeriet tager rundt paa offentlige Møder og modsiger ham i hans